

تحول دفعه احد لا يقال دعواه ظهور الوجه مبني على دفع
 الابرار المذكور بقوله ونحن دفعناها له لاننا نقول لا يخفى
 ان دفعه لوقت فانما يتم بكلف تمام فكيف يدعى دفعه ظهور
 وجه كونها استعارة **قوله** يجعل قوتها استعارة الكناية
 لا يخفى ان الامة المذكور لوقت فانما يظهر في امثال نطقها الخال
 من الاستعارة التبعية التي قوتها الفظية وانما في التبعية
 التي قوتها معنوية كما في قولنا قتل زيد عملي مع العلم
 بانهم يقع من زيد الاضرب بشد لعم وفلا يظهر ذلك
 فان القوية هنا ليس الاعم وقوع القتل وقوع الفروع
 الشديدة فقط وهذه لا تصلح لان يجعل استعارة بالكناية
قوله ونحن دفعناها في رسالتنا المعولة ان نقل عن هذا
 في البنية غارسية وهي هذه وازين اشكال جواب كفته انك
 ازمنت مران موت است بدعوى انك ازال مشابهة
 عين سبع شده ومعنى كفته سكال مراد ازومشبه به
 است انت که مراد ازومشبه به ادعای است زدمشبه
 حقیقی و برین جواب اعتراض کرده اند که برین تقدیر همیشه
 در غیر موضوع لم يستعمل بنا شؤنیر که بالک دعوی
 کفتی که برک عین سبع شده از موضوع لم بودن برین
 مراد وجود منشیته در غیر موضوع لم استعمل بنا شده

نقل ان بقوله دعواه الابرار لا يكمل في القوية المعنوية
 معتبرة في الاستعارة الكناية بخلاف سكال
 بل السلف والخطيب ايضا وغيره ما ذكرناه نوح
 ما يشهد ما ذكرنا في القوية الاولى من قوله
 المراد منه بذكر لا زومشبه به ولا ذكر في راس
 هذا العقد من قوله وله عليه كره ما يشهد
 الحديده ووجه التباين ظاهر لانها لو
 كانت معتبرة لم يكن شي من التعريفين
 جامعاً لثنا من وانما المثال المذكور
 فالظاهر انه مضمون للاعتناء به
 احمد جلي الماني

بنا شد مخازنا شد پس استعارة تباش و تقسیم استعارة
 با استعارة بالکناية و استعارة مصرحة صحیح بنا شد این اشکال
 تا غایت در میان و از کیا و نحو و این غنمان و هیچ مبارز جواد
 طبعیت در میان دفع او مزانه و دفع او ممکن است با کله
 سكال میشايد که بران رفته باشد که منیت موت موصوف
 بعین بودن ما سبع پس معنی نسبت اطفالا کثیة بغلا
 ان بکله که ناخبرها س مرک که با سبع منیت است بغلان چنید
 مرشک نیست که موت موصوف با تخا و غیر موصوف له
 است که موت مجرد است اری بکله کای بحث می توان
 کرد که لا نسلم که مراد از منیته مرک موصوف با تخا و با سبع
 باشد می شاید که مجرد مرک باشد با تخا و از اضا منیته
 با و فهم شود اما این بحث چندان مفروض نیست چه آنچه
 او بران رفته حمل نظیست بر خبری از و احتمال او بنا
 بر آنکه در نظر او ان احتمال ترجیح یافته و سخن با و س در
 ترجیحست نه آنکه تقسیم او موصوف عقلی نوارد انتهى
 و لو سلم ان المراد بالکناية الموت المبی مع السبع لا سلم
 ان المنیته مع لم يستعمل فیما وضع له الالموت المبی مع السبع
 لیس الاحقیقة الموت و ماهیة مجاز مع ذلک که موصوف حاله
 کذا ذکره قدس سره فی کاشیة شرح التلخیص من فحلم ان

این استعارة تباش
 استعارة تباش
 استعارة تباش

نوشته است که معنی آن است
 نوشته است که معنی آن است
 نوشته است که معنی آن است

از الاستعارة انما في الاحقیقی
 به معنی اول الحاشیة
 به معنی اول الحاشیة